

Jaargang 27,
nummer 3, september 2020

Hot News

In dit nummer o.a.:
De nieuwste clubmiddagen
oktober t/m december.
Mary Lou Williams
Jimmy McPartland.
Jazz ten tijde van corona.

Jimmy McPartland and Marian

“Wat kan een mens nog meer van het leven verwachten, dan zich bezighouden met iets wat hem veel plezier geeft, zoals spelen op een kornet en er ook nog goed voor betaald worden!” Een geveulge uitspraak van Jimmy McPartland, die het kan weten, want Jimmy heeft zijn leven lang dat instrument bespeeld en is een van de oudst bekende legendarische spelers uit de geschiedenis van de jazz geworden.

Geboren in Chicago op 15 maart 1907 in een woonwijk, Lake en Polina, waar een mengmoes van nationaliteiten woonde, Italianen, Polen, Ieren, zwart en wit door elkaar. Jimmy ontpopte zich als een straatschoffie en sloot zich snel aan bij een van de ‘Streetgangs’, die allerlei rottigheid uithaalden en stalen wat ze maar konden en al snel met justitie in aanraking kwamen. Het gezin McPartland had 3 kinderen, Jimmy, zijn broer Dick en zuster Ethel. Vader McPartland was een professionele prijsboxer, baseball-speler en muzikant; hij bracht ‘zijn jongens’ snel alles bij wat ze moesten weten, om zich te handhaven in het leven. Helaas, toen Jimmy 5 jaar was, gingen zijn ouders scheiden en werden Jimmy,

Dick en Ethel in het weeshuis The Baptist Orphanage in Maywood, Illinois geplaatst, waar hij niet zo’n leuke tijd doorbracht. Zijn broer en zuster werden uiteindelijk, onder de zorg van hun moeder geplaatst, maar daar werd Jimmy niet vrolijk van. Hij begon zich tegen het regime in het tehuis af te zetten en werd, na een gevecht met een jongen, die hij door een glazen ruit sloeg, ontslagen, zijn kleren werden gepakt en hij kreeg geld om met de ‘Streetcar’ naar zijn vader terug te gaan. Jimmy’s ouders kwamen uiteindelijk weer bij elkaar, het gezin was herenigd, maar de tussenliggende periode heeft toch blijvende wonden bij hem achtergelaten en zal hem zijn hele leven blijven achtervolgen.

Austin High School

De jaren, die hij in het weeshuis doorbracht waren niet de leuksten en hij bleek nog jarenlang – zie eerder benoemd - de gevolgen daarvan te ondervinden. Zoals bij veel van die jongens, had het best de verkeerde kant op kunnen gaan, want zij sloten zich aan bij een ‘gang’, de Heritage Gang; daarmee werd allerlei rottigheid uitgehaald en dat moest wel fout aflopen. Zijn vader was inmiddels een muziekschool begonnen en de McPartlands gingen ook een instrument bespelen.... Jimmy op viool. Misschien wel bepalend als latere fascinatie voor jazzmuziek, was zijn kennismaking met een groepje zwarte blinde straatmuzikanten, die met gitaar- en

banjo begeleiding op de hoek van de straat spirituals stonden te zingen. Jazz in zijn puurste vorm. Er werd met de pet rond gegaan, maar het geld werd keurig aan de blinde muzikanten gegeven. Uiteindelijk liep het toch verkeerd af, hij werd opgepakt en ging op zijn dertiende jaar de gevangenis in. Zijn moeder kon

alleen strafvermindering krijgen als zij zorgde voor een betere begeleiding. Dus verhuisde het gezin McPartland naar een betere wijk in Chicago, Austin. Jimmy en zijn broer en zus

'Let's have a 'Jam Session'.

ter gingen lessen volgen in de Austin High School en kwamen daar weer in contact met andere leerlingen, die jazz wilden spelen, zoals Frank Teschemacher, Bud Freeman en Jim Lanigan. Gezamenlijk begonnen ze te spelen onder de naam 'Austin High School Gang'. Na schooltijd waren zij altijd te vinden in de 'Spoon and Straw', een eettent, waar (Zie foto blz. 18) ook een koffergrammofoon stond; daar werden de jazzplaten gedraaid van de populaire orkesten Paul Whiteman, Art Hickman en Ted Lewis. Toch veranderden zij hun voorkeur, toen zij in 1922 opnamen hoorden van het Friar's Society Orchestra, dat later hun naam veranderde in New Orleans Rhythm Kings - N.O.R.K. - en nummers speelden als 'Farewell Blues', 'Bugle Call Blues' en de 'Tiger Rag'. Deze opnamen sloegen in als een bom en vanaf dat moment wilden ze niets anders spelen dan die New Orleans jazz music. Ze besloten een jazzband te beginnen: Jimmy koos de kornet, zijn broer Dick ging banjo spelen, Lanigan op de bas, Bud Freeman Cmelody sax en Teschemacher op klarnet. Met behulp van de muziekschool van Jimmy's vader, werden er instrumenten aangeschaft, dagelijks geoefend en de platen van de N.O.R.K. - na schooltijd - afgedraaid en nagespeeld. 'Let's have a 'Jam Session' was de slogan. Zij maakten vorderingen, want na een paar maanden konden ze al spelen op schoolfeestjes, liefdadigheids bijeenkomsten, etc. Toen zij een keer voor de Austin High Gym speelden kwam drummer Dave Tough de gelederen versterken. Chicago was 'jazz-booming'. Jimmy was 16 jaar en ging met de rest van de band luisteren naar Louis Armstrong, die bij King Oliver Creole Jazzband in de Lincoln Gardens speelde, maar ook Paul Mares van de N.O.R.K. was in die periode zijn grote voorbeeld en bepaalde zijn stijl.

Bix and the Wolverines

Jimmy's voorkeur voor jazz veranderde, toen hij voor het eerst de opnamen hoorde van de Wolverines met Bix Beiderbecke; die had de perfecte toon!! Hij paste zijn stijl aan en tot zijn laatste opnamen in de jaren '70 en '80 van de vorige eeuw, bleef hij het grote voorbeeld van Bix volgen. Vanaf het begin bleek

'Spoon and Straw' de plaatselijke eettent, waar alles is ontstaan.

dat Jimmy duidelijk de 'leader' was van de Austin High School Gang. Hij drukte overal zijn stempel op en als er een robbertje gevochten moest worden, dan was hij de eerste, die zijn mouwen opstroopte. Zijn oudere broer Dick noemde hem 'Cocky', als er problemen waren! Hij werd snel bekend bij zijn collega muzikanten en een veel gevraagde kornettist om in te vallen bij andere orkesten. Hij speelde voor Murphy Podolsky, die in zijn orkest Benny Goodman had, die later bij Ben Pollack ging spelen. Jimmy dacht in eerste instantie, dat ze een grap met hem uithaalden toen hij een telegram kreeg: "CAN YOU REPLACE BIX BEIDERBECKE BY THE WOLVERINES, \$87.50 A WEEK. WIRE YES OR NO. WE'LL SEND TRANSPORTATION". Hij antwoordde: "Yes, send transportation money". Het was 1924 en Bix ging zijn geluk beproeven bij Jean Goldkette; zou later bij Paul Whiteman wereldberoemd worden. Het was eind 1924 en Jimmy werd in New York met open armen ontvangen door de andere muzikanten van het Wolverine Orkest.

Wolverine Orchestra

Het Wolverine Orkest, had een respectabele lijst met grammofoonplaten gemaakt voor het Gennet label en hun stijl was dan ook helemaal rond het kornetspel van Bix Beiderbecke, die duidelijk de dominerende rol speelde. Het was dan ook een verrassing voor de andere leden van de Wolverines, dat Jimmy eigenlijk alle nummers, die zij op de plaat hadden gezet, feilloos kon naspelen; daarnaast had hij nog een veel ruimer repertoire. Zij complimenteerden hem en het was geen enkel probleem dat hij de plaats van Bix ging overnemen. Tijdens het proefspelen werd hij ook voorgesteld aan Bix, die zijn waardering uitte over zijn spel en hem nog enkele tips gaf. Hij kocht een prachtige Conn kornet voor hem en vertrok naar Goldkette. Helaas zou zijn tijd bij de Wolverines niet lang duren. Hij maakte met hen een plaat, 'When my Sugar walks down the street' en 'Prince of Wales' (12 dec. 1924) en bleef 2 maanden in New York spelen. Ging vervolgens naar Florida, echter... de club waar zij zouden gaan spelen was gesloten, de 'drooglegging' was in volle gang, het was voor musici moeilijk om aan de bak te komen en Jimmy wilde terug, vroeg geld aan zijn ouders en nam de trein. De andere leden van de Wolverines bleven in Florida hangen. Thuisgekomen zocht hij meteen zijn oude kameraden van de Austin High weer op en zij gingen gewoon op de oude voet voort. Maar omdat de Wolverines toch een grote naam hadden gemaakt, pasten zij hun naam aan en noemden zich de 'Husk O'Hare Wolverines'. Wordt vervolgd –

Wim Keller

Chicago Boogie Woogie

Chicago, ook wel het mekka van de pianoblues en boogie woogie genoemd, onderscheidde zich in dat opzicht met een reeks in de boogie woogie stijl gespecialiseerde pianisten; met name Jimmy Yancey, Clarence 'Pinetop' Smith, 'Cripple' Clarence Lofton, Albert Ammons, Meade 'Lux' Lewis en - de uit Kansas City afkomstige - Pete Johnson.

Jimmy Yancey pianist.

Bij de muziekvorm boogie woogie, die pas in 1928 deze naam zou krijgen, worden de mogelijkheden van de piano ten volle benut, waardoor de boogie woogie een piano-stijl bij uitstek is geworden en waarvan een magische werking uitgaat. Boogie woogie is een volksmuziek, die langzaam is gerijpt. Negers die zichzelf piano leerden spelen, zochten op dit instrument dezelfde akkoorden die zij als gitarist reeds kenden. Men kan de muziekvorm boogie woogie dus gerust beschouwen als de meest primitieve van de pianoblues en de puurste vorm in zijn oorsprong. In het begin van de twintigste eeuw was deze piano-stijl het voorrecht van enkele pianisten die slechts op het gehoor speelden. De piano-stijl uit die tijd werd aangeduid als Western-stijl, omdat deze veel te beluisteren viel op de westelijke oever van de Mississippi. Voor de dokwerkers van Galveston was het de meest geliefde muziek.

Tijdens het spelen van een boogie woogie maakte de pianist gebruik van het twaalf-matig bluesschema (soms ook acht of zestien matig), dat vooral gekenmerkt wordt, doordat de linkerhand van de pianist - in plaats van het onmiddellijk neerzetten van de akkoorden- ter ondersteuning van de melodie - gespeeld door de rechterhand -, nu noot voor noot een contrapuntische begeleiding weeft in het lage register, ook wel de 'Walking Bass' genoemd. Een mooi voorbeeld hiervan is het nummer 'Boogie Woogie Blues' door Albert Ammons, opgenomen en heruitgebracht op Oldie Blues OL 2907, Albert Ammons, King of Blues en Boogie Woogie 1907-1949. Een andere stijl gebruikt door de boogie woogie pioniers, was de Train-Blues stijl, die vooral geïnspireerd was op het voortrollend geluid van de trein over de rails en zo de ritmische verbubbeling van de boogie woogie-stijl kenmerkt. Het treinritme ging bij veel pianisten - die vaak per trein rondtrokken-, in hun leven en muziek een belangrijke rol spelen. Specifieke nummers zijn o.a. 'Honky Tonk Train Blues', 'Streaming Train' en 'Number 29'.

Albert Ammons pianist.

De meeste van de boogie woogie pianisten waren amateurs; zelfs Jimmy Yancey, de meest beroemde onder hen. Yancey speelde uitsluitend wanneer hij daar

City afkomstige - Pete Johnson.
Bij de muziekvorm boogie woogie, die pas in 1928 deze naam zou krijgen, worden de mogelijkheden van de piano ten volle benut, waardoor de boogie woogie een piano-stijl bij uitstek is geworden en waarvan een magische werking uitgaat. Boogie woogie is een volksmuziek, die langzaam is gerijpt. Negers die zichzelf piano leerden spelen, zochten op dit instrument dezelfde akkoorden die zij als gitarist reeds kenden. Men kan de muziekvorm boogie woogie dus gerust beschouwen als de meest primitieve van de pianoblues en de puurste vorm in zijn oorsprong. In het begin van de twintigste eeuw was deze piano-stijl het voorrecht van enkele pianisten die slechts op het gehoor speelden. De piano-stijl uit die tijd werd aangeduid als Western-stijl, omdat deze veel te beluisteren viel op de westelijke oever van de Mississippi. Voor de dokwerkers van Galveston was het de meest geliefde muziek. Tijdens het spelen van een boogie woogie maakte de pianist gebruik van het twaalf-matig bluesschema (soms ook acht of zestien matig), dat vooral gekenmerkt wordt, doordat de linkerhand van de pianist - in plaats van het onmiddellijk neerzetten van de akkoorden- ter ondersteuning van de melodie - gespeeld door de rechterhand -, nu noot voor noot een contrapuntische begeleiding weeft in het lage register, ook wel de 'Walking Bass' genoemd. Een mooi voorbeeld hiervan is het nummer 'Boogie Woogie Blues' door Albert Ammons, opgenomen en heruitgebracht op Oldie Blues OL 2907, Albert Ammons, King of Blues en Boogie Woogie 1907-1949. Een andere stijl gebruikt door de boogie woogie pioniers, was de Train-Blues stijl, die vooral geïnspireerd was op het voortrollend geluid van de trein over de rails en zo de ritmische verbubbeling van de boogie woogie-stijl kenmerkt. Het treinritme ging bij veel pianisten - die vaak per trein rondtrokken-, in hun leven en muziek een

zin in had. Toen hij in 1939 herontdekt werd hoorde men, dat hij af en toe nog piano speelde in clubs in het zuidelijke deel van Chicago. Zijn broodwinning bestond toen uit het verzorgen van de toiletten van het White Sox Baseball Stadion. Hij maakte zelfs pas in 1939 zijn eerste plaatopname, te beluisteren op Oldie Blues OL 2813. Zijn, als regel eenvoudige, onderhand ligt gemakkelijker in het gehoor. Het improvisatie vermogen van Yancey is echter onbeperkt en zijn stemmingen zijn erg wisselend. Opmerkelijk voor Yancey's muziek is, dat hij de laatste twee maten van het door hem opgenomen nummer, in een andere toonaard speelt.

Jimmy Yancey werd in 1898 in Chicago geboren en verbleef, op één uitzondering na, zijn hele leven in deze stad. In zijn jeugd luisterde hij veel naar de piano, een instrument dat hem erg boeide en hij zijn hele leven trouw bleef. In zijn tienertijd kwam hij te werken bij de Bert Earl Cy als tapdancer/zanger en was toen veel op tournee in Amerika. In 1912 maakt hij met deze company een tournee door Europa en heeft toen opgetreden voor de Engelse King George V en Queen Mary. Pianolessen heeft Jimmy nooit gehad, want hij was een gevoelsmens en oefende alleen wanneer hij er tijd voor en zin in had. Op 17-jarige leeftijd stopte Jimmy met optreden in het Vaudeville circuit en keerde terug naar

Meade "Lux" Lewis pianist.

zijn geboortestad Chicago. Hij werd daar een veel gevraagd pianist op house-parties en trad veel op in clubs. Natuurlijk hoorde de jonge pianisten uit die tijd - Meade 'Lux' Lewis en Albert Ammons - van Jimmy Yancey en waar maar mogelijk, luisterden ze naar zijn spel. Omgekeerd hielp Jimmy hen waar hij kon en zijn hulp was een vitale factor voor het gedeeltelijk bepalen van hun boogie woogie-stijl. Behalve de invloed van Yancey, die nog het duidelijkst hoorbaar is bij Meade 'Lux' Lewis, deden zij ook andere ideeën op; tijdens het korte samenwonen met Clarence 'Pinetop' Smith, die later in Chicago kwam wonen en de naam boogie woogie bekend maakte. Het was ook in die tijd, dat Jimmy een baan kreeg in het Comiskey Park, het Stadion van de Chicago White Sox, waar hij als roller werd aangesteld. Door zijn vaste baan kwam de piano nu op de tweede plaats. Toch bleef hij, naast

zijn werk, spelen waar hij kon. Toen tijdens de grote boogie woogie rage - eind jaren dertig, begin veertig - de interesse in deze muziekvorm zeer grote vormen aannam, waren het Meade 'Lux' Lewis, Albert Ammons en Pete Johnson, die nationale helden werden. Het was één van de Lewis nummers (speciaal door hem geschreven, als een ode aan zijn vroegere leermeester Jimmy) 'Yancey Special', dat - tijdens zijn optreden - een veel gevraagd nummer werd.

Met behulp van - de als taxi-chauffeur werkzaam zijnde - Meade 'Lux' Lewis, gelukte het William H. Russell, een grote liefhebber uit die tijd, Jimmy Yancey terug te vinden. Hij woonde in die tijd dicht bij zijn werkgever, de White Sox, aan de

zijn geboortestad Chicago. Hij werd daar een veel gevraagd pianist op house-parties en trad veel op in clubs. Natuurlijk hoorde de jonge pianisten uit die tijd - Meade 'Lux' Lewis en Albert Ammons - van Jimmy Yancey en waar maar mogelijk, luisterden ze naar zijn spel. Omgekeerd hielp Jimmy hen waar hij kon en zijn hulp was een vitale factor voor het gedeeltelijk bepalen van hun boogie woogie-stijl. Behalve de invloed van Yancey, die nog het duidelijkst hoorbaar is bij Meade 'Lux' Lewis, deden zij ook andere ideeën op; tijdens het korte samenwonen met Clarence 'Pinetop' Smith, die later in Chicago kwam wonen en de naam boogie woogie bekend maakte. Het was ook in die tijd, dat Jimmy een baan kreeg in het Comiskey Park, het Stadion van de Chicago White Sox, waar hij als roller werd aangesteld. Door zijn vaste baan kwam de piano nu op de tweede plaats. Toch bleef hij, naast

S Dearborn, nummer 3525. Het is mede te danken aan W. H. Russell, dat Jimmy Yancey nu in hetzelfde licht staat als het beroemde boogie woogie trio Ammons-Lewis-Johnson.

Het pianospel van Jimmy Yancey is uniek in de historie van de piano-blues en boogie woogie en te ontleden als de meest aansprekelijke, pure piano-blues ooit door een bluesartiest gespeeld. Als men zijn muziek beluistert wordt men geconfronteerd met pure blues, die rechtstreeks uit het hart opwelt en waar het verstand part nog deel aan heeft. Jimmy Yancey neemt bij mij een zeer vooraanstaande plaats in, omdat hij een van de meest creatieve en dichtelijke geesten was, bekend uit de piano-blues historie. Als geen ander bezat Jimmy de gave om op uiterst subtiele wijze de blues weer te geven. Door zijn bezielende eenvoud ontstonden hierdoor onnavolgbaar mooie stukken.

Yancey was op de eerste plaats een eminent vertolker van de blues en pas op de tweede plaats pianist, zoniet dan had deze grote kunstenaar, toegerust met beperkte technische gaven, zich nimmer zo aangrijpend in zijn muziek kunnen uiten. Geen van zijn leerlingen bezat echter dezelfde finesse en onuitputtelijke schat aan ideeën.

Zijn eerste opnamen, gemaakt in 1939, baarden direct groot opzien in de muziek kringen. Dat deze aandacht niet misplaatst was, is wel te horen op de juweeltjes die wij te horen kregen; gemaakt in latere jaren. Zijn overlijden op 18 september 1951 betekende voor de piano-blues en boogie woogie een onherstelbaar verlies.

Martin van Olderen; bewerkt door Wim Keller

Mary Lou Williams

Uit: Maandblad Rythme. No.45, 4e jaargang 15 juni 1953.

“Onder de vele vrouwen, die op het gebied der jazzmuziek verdiende faam hebben verworven, is Mary Lou Williams vrijwel de enige die haar lauweren niet als zangeres heeft oogst. Geboren 8 mei 1910 in Pittsburgh voelde zij zich al zeer jong tot de muziek aangetrokken, hoewel haar belangstelling aanvankelijk meer uitging naar de klassieke dan naar het jazzidoom. Toen Mary, drie jaar oud, haar familie verbaasde door met één vinger enige kinderliedjes op het harmonium te spelen, liet haar moeder, die zelf pianiste was, er geen gras over groeien en nam de muzikale training van Mary Lou Winn (haar meisjesnaam) ter hand. En de vorderingen van Mary Lou waren zo verrassend, dat zij op zes

jarige leeftijd in Pittsburgh bekend stond als een ‘wonderkind’. Haar eerste optreden in het openbaar kwam toen zij elf jaar was. Door een toeval kon zij op een avond invallen voor de pianiste van een variétégezelschap en haar succes was zo groot dat de manager haar ouders bewoog hun dochter voor een tournee van drie maanden af te staan. Hierna ging haar studie echter verder, zowel thuis, waar zij zich onder leiding van haar moeder en de in Amerika bekende Sturzio op de piano bekwaamde als op school. In 1926 verliet Mary Lou met haar diploma de High School en werd beroeps pianiste. Haar eerste baan was bij het variété waar zij als begeleidster van Seymore en Jeanette de pianist Buster Moten opvolgt, een jongere broer van de meer bekende Bennie. Enig tijd later vinden we haar terug in de rythme-sectie van John Williams’ Syncopeters. Met de saxofo-

nisten-leider van dit orkest trouwde zij, kort voor ze in 1928 overging naar Andy Kirk. Andy organiseerde in 1929 in Tulsa zijn "Clouds of Joy, die hij meenam naar Kansas City. En het was met deze band dat en vanuit deze plaats, de roep van haar pianospel zich over de wereld verspreidde. Mary Lou beweert zelf dat aanvankelijk haar stijl is beïnvloed door Earl Hines en Art Tatum, doch in haar opnamen van voor de oorlog klinkt ook de invloed van Fats Waller ('Night Life') en Teddy Wilson ('Steppin' Pretty') door. Hiervan is thans echter weinig meer te merken en gebrek aan persoonlijkheid is het laatste wat men haar zou kunnen verwijten. Zij behoort tot die pianisten die beide handen weten te gebruiken en een karakteristieke eigenschap van haar spel is wel, dat zij vaak tijdens een chorus met haar linkerhand de melodie speelt. Mary Lou was de ziel van Andy's Kirk's orkest. En niet alleen als pianiste, want het is nog zeer de vraag of de 'Clouds of Joy' zonder haar voortreffelijke arrangementen furore gemaakt zouden hebben. Maar ook als componiste heeft deze begaafde en creatieve vrouw haar sporen

verdiend, men hore slechts 'Roll em', 'Night Life', 'Pretty Eyed Baby', 'Camel Hop', 'Walking'e.a.

Hoewel zij enige tijd (maanden geleden) in Europa is geweest, hebben wij in Nederland het genoeg gemist, persoonlijk met haar kennis te maken. Zolang er evenwel nog platen van Mary Lou te krijgen zijn (en dat zijn ze, o.a. op Vogue) zullen wij niet klagen".

Oproep

De redactie van Hotnews is op zoek naar verhalen van "Jazz ontmoetingen" tijdens uw stedentrips, vakanties en/of werkbezoek in binnen en buitenland.

Uiteraard mogen daarbij de foto's niet ontbreken.

Vertel ons uw verhaal en wij zorgen voor de opmaak van de tekst en plaatsen het vervolgens in Hot News.

Contactpersoon:
Aart Lub: a.lub@hotmail.com

Oproep

